

Splendidum družstvo

NEVIDITELNÝ
MUŽ

H. G. Wells

NEVIDITELNÝ MUŽ

H. G. WELLS

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

NEVIDITELNÝ MUŽ

Copyright © H. G. Wells, 1897

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Translation © Tereza Novotná, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-357-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-358-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-359-5 (PDF)

Z anglického originálu *The Invisible Man by H. G. Wells*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

1. PODIVNÝ VZHLED CIZINCE
2. PRVNÍ DOJMY PANA TEDDYHO HENFREYHO
3. ÚTOK PSA NA CIZINCE
4. ROZHOVORY S PANEM KASEM
5. VLOUPÁNÍ DO FARÁŘOVA DOMU
6. ZBĚSILÝ NÁBYTEK
7. ODHALENÍ CIZINCE
8. JIBBINS
9. TULÁK THOMAS MARVEL
10. MARVEL V AIPINGU
11. V HOSTINCI U KOČÍHO A KONÍ
12. NEVIDITELNÝ MUŽ SE ROZZUŘÍ
13. MARVEL REZIGNUJE
14. V PŘÍSTAVU STOW
15. BĚŽÍCÍ MUŽ
16. HOSPODA U VESELÝCH HRÁČŮ KRIKETU
17. PODIVNÝ HOST U DOKTORA KEMPA
18. NEVIDITELNÝ MUŽ SPÍ
19. NĚKTERÉ ZÁKLADNÍ PRINCIPY
20. V DOMĚ NA GREAT PORTLAND STREET
21. OXFORD STREET
22. V OBCHODNÍM DOMĚ
23. NA DRURY LANE
24. NEÚSPĚŠNÝ PLÁN
25. PŘÍPRAVA NA STÍHANÍ NEVIDITELNÉHO
26. VRAŽDA WICKSTEEDA
27. V OBLEŽENÉM DOMĚ
28. LOV LOVCE

EPILOG

1. PODIVNÝ VZHLED CIZINCE

Cizinec se objevil začátkem února; toho mrazivého dne zuřil vítr a vánice, poslední vánice v tomto roce; přišel však pěšky z nádraží Bramblehurst; v ruce s tlustou rukavicí, držel malý černý kufřík. Byl zahalený od hlavy až k patě, široká krempa plstěného klobouku mu zakrývala celý obličej, takže mu byla vidět jen lesklá špička nosu; ramena a hrud' měl pokryté sněhem a stejně tak i kufřík. Vešel do hostince U kočího a koní, nohy se mu třásly zimou a únavou, hodil kufřík na podlahu.

„Oheň!“ vykřikl. „Ve jménu lidskosti! Pokoj a oheň!“

Setřásl ze sebe sněh a následoval paní Hallovou do přijímacího pokoje, aby s ní vyjednal podmínky. Rozhovor byl krátký. Hodil jí dva sovereigny a cizinec se usadil v hostinci.

Paní Hallová zatopila v krbu a nechala svého hosta, aby si sám připravil jídlo. Mít v zimě v Aipingu podnájemníka, navíc takového, který nesmlouvá, bylo neslýchané štěstí a paní Hallová byla odhodlaná dokázat, že je hodna štěstí, které ji potkalo.

Když byla šunka upečená a Millie, věčně ospalá služebná, si vyslechla několik nepříjemných poznámek, které ji jistě měly povzbudit, odnesla paní Hallová ubrus, nádobí a sklenice do pokoje

pro hosty a pak začala zvláštním způsobem prostírat. V krbu vesele praskal oheň, ale host si k jejímu velkému překvapení ještě nesundal klobouk a kabát; stál k ní zády a díval se z okna na padající sních. Ruce, stále ještě v rukavicích, měl složené za zády a zdálo se, že je hluboce zamyšlený. Hospodyně si všimla, že sních na jeho ramenou roztál a na koberec kape voda.

„Dovolte, abych vám vzala kabát a klobouk, pane,“ řekla mu, „odnesu je do kuchyně a pověším, aby uschly.“

„To je v pořádku,“ odpověděl, aniž by se otočil.

Myslela si, že ho přeslechla, a chystala se svou prosbu zopakovat.

Cizinec však otočil hlavu a podíval se na ni přes rameno.

„Raději bych je nesundával,“ řekl.

Vtom si hospodyně všimla, že má na očích velké modré brýle a že má husté kotlety, které mu zakrývaly obličej.

„Dobrá, pane, jak si přejete. Místnost se za chvíli vytopí.“

Cizinec nic neřekl a znovu se k ní otočil zády. Když paní Hallová viděla, že se rozhovor nevyvíjí dobře, spěšně prostřela stůl a odešla z místnosti. Když se vrátila, stál stále u okna jako kamenná socha, shrbený, s vyhrnutým límcem a nízkou krempou klobouku zakrývajícím obličej a uši. Položila na stůl míchaná vajíčka a šunku a téměř vykřikla: „Jídlo se podává, pane!“

„Děkuji,“ odpověděl okamžitě, ale nepohnul se, dokud za sebou nezavřela dveře. Pak se prudce otočil a šel ke stolu.

„Ach, to děvče!“ řekla si pro sebe paní Hallová. „Na tu jsem úplně zapomněla! Kde se loudá!“

Když začala sama potírat hořčici, měla pár slov pro Milly za její neobvyklou pomalost. Sama měla čas usmažit vajíčka a šunku,

prostřít stůl, udělat všechno, co bylo potřeba, a Millie nechala svého hosta bez hořčice. Teprve teď přijel a chce tu zůstat. Paní Hallová naplnila misku hořčice, položila ji, nikoli bez obřadnosti, na černožlatý čajový podnos a odnesla ji do pokoje hosta.

Zaklepala a hned vstoupila. Cizinec udělal rychlý pohyb a ona sotva stačila zahlédnout, jak se pod stolem cosi bílého mihlo. Zřejmě něco sbíral z podlahy. Položila hořčici na stůl, a přitom si všimla, že na židli u krbu leží hostův kabát a klobouk a na ocelovém roštu pár mokrých bot. Rošt by samozřejmě zrezivěl. Paní Hallová odhodlaně přistoupila ke krbu a řekla tónem, který nepřipouštěl žádné námitky: „Myslím, že teď mohu vzít vaše věci a usušit je.“

„Klobouk tu nechte,“ řekl cizinec stísněným hlasem. Když se otočila, viděla, že sedí zpříma a dívá se na ni.

Chvíli stála a zírala na něj, omráčená a oněmělá úžasem. Spodní část obličeje si zakryl něčím bílým, zřejmě ubrouskem, který si přinesl s sebou, takže mu nebyla vidět ani ústa, ani brada. Proto zněl hlas tak tlumeně. Ale to nebylo to, co paní Hallovou zarazilo. Cizincovo čelo bylo od samého okraje modrých brýlí zakryto bílým obvazem a další obvaz mu zakrýval uši, takže nezakrytý zůstal jen ostrý růžový nos. Nos byl stejně růžový a lesklý jako ve chvíli, kdy se cizinec objevil poprvé. Byl oblečen do hnědého sametového saka; vysoký tmavý límec, lemovaný bílou látkou, byl vyhrnutý. Husté černé vlasy, rozčuchané zpod zkřížených obvazů, mu trčely v chomáčích a dodávaly cizinci krajně podivný vzhled. Jeho zabalená a obvázaná hlava paní Hallovou tak zarazila, že překvapením nemohla ani mluvit.

Nesundal si ubrousek z obličeje a stále si ho přidržoval rukou v hnědé rukavici a díval se na ni přes neproniknutelné modré brýle.

„Nechte ten klobouk tady,“ řekl znovu neslyšně přes ubrousek. Paní Hallová, která se vzpamatovala z úleku, položila klobouk zpátky na židli.

„Nevěděla jsem, pane,“ začala, „že vy...“ nedořekla byla v rozpacích.

„Děkuji,“ řekl suše a významně pohlédl na dveře.

„Teď je usuším,“ řekla a vyšla ven, šaty si vzala s sebou. Ve dveřích se znovu podívala na jeho ovázanou hlavu a modré brýle; stále si zakrýval ústa ubrouskem. Zavřela za sebou dveře, celá se třásla a ve tváři měla vepsaný zmatek.

„Bože můj!“ zašeptala.

Potichu se vrátila do kuchyně, aniž by se Milly zeptala, co dělá.

Cizinec mezitím pozorně naslouchal jejím krokům. Než odložil ubrousek a vrátil se k jídlu, pohlédl k oknu. Když spolkl sousto, znovu se na okno podezřívavě podíval, pak vstal a s ubrouskem v ruce stáhl závěs, aby zakrýval spodní část okna. Místnost se ponořila do pološera. Poněkud se mu ulevilo, vrátil se ke stolu a pokračoval v jídle.

„Chudák, buď se zranil, nebo je po operaci, nebo něco jiného,“ řekla si paní Hallová. „Celý obvázaný, je to hrůza se na něj jen podívat.“

Hodila do kamen uhlí, posunula věšák na sušení šatů a rozložila na něj návštěvníkův kabát.

„A ty brýle! Co na to říct, vypadal spíš jako potápěč než jako člověk.“ Na stojan pověsila šátek. „A obličej si pořád zakrývá! A mluví přes ubrousek. Možná ho taky bolí pusa.“ Pak se otočila, zřejmě si najednou na něco vzpomněla. „Proboha!“ vykřikla. „Millie! Ještě nejsou palačinky hotové?“

Když paní Hallová vešla do obývacího pokoje, aby uklidila ze stolu, našla nové potvrzení své domněnky, že cizincova ústa byla znetvořena nebo zmrzačena nešťastnou náhodou: cizinec kouřil dýmku a za celou dobu, co byla v místnosti, ani jednou nezvedl hedvábný šátek, který měl uvázaný kolem spodní části obličeje, ani nevzal náustek do úst. Seděl v koutě, zády ke spuštěnému závěsu. Zjevně se teď cítil lépe, když se osvěžil a zahřál, a nemluvil už tak úsečně a podrážděně. V načervenalé záři ohně jeho obrovské brýle jako by ožily.

„Na nádraží Bramblehurst,“ řekl, „mám ještě nějaká zavazadla. Nemůžete pro ně poslat?“ Když uslyšel odpověď, zdvořile naklonil obvázanou hlavu. „Takže až zítra?“ zeptal se. „Nemohlo by to být dřív?“ Byl velmi zklamaný, když řekla, že nemůže.

„Mohl by se najít někdo, kdo by odjel pro mé věci vozem na nádraží?“ zeptal se znovu.

Paní Hallová ochotně odpovídala na všechny jeho otázky a doufala, že ho zapojí do rozhovoru.

„Cesta na nádraží je velmi strmá,“ řekla a využila příležitosti, aby dodala: „Loni se na této cestě převrátil kočár. Kočí se málem přizabil. Ach, jak dlouho netrvá, než dojde k neštěstí. Stačí minuta a je hotovo, že, pane?“

Ale host se nenechal tak snadno vtáhnout do hovoru.

„Pravda,“ řekl a klidně se na ni díval přes své neproniknutelné brýle.

„A jak dlouho potrvá než se uzdravíte? Například můj synovec Tom se sekl kosou do ruky – sekal, víte, a zakopl a řízl se – ruku měl obvázanou tři měsíce, věřil byste tomu? Od té doby se těch kos strašně bojím.“

„To není nic překvapivého,“ řekl cizinec.

„Jednu dobu jsme si dokonce mysleli, že bude muset na operaci, protože byl tak hubený.“

Cizinec se drsně zasmál, jako když štěká.

„Byl na tom tak špatně?“ zeptal se.

„Ano, pane. A těm, kteří s ním museli jednat, to k smíchu nebylo. No, já musela, pane, protože moje sestra pořád hlídala děti, mu zavazovat a rozvazovat ruku, takže, jestli chcete...“

„Dejte mi sirky, prosím,“ přerušil ji náhle. „Moje dýmka nehoří.“

Paní Hallová mlčela. Nepochybně to od něj bylo trochu nezdvořilé, že ji takhle přerušil. Chvíli se na něj zlostně dívala, a potom šla pro sirky.

„Děkuji vám,“ řekl rychle, když položila sirky na stůl, otočil se k ní zády a znovu vyhlédl z okna. Zjevně mu byly řeči o obvazech a operacích nepříjemné. Rozhodla se, že se k tomuto tématu nebude vracet. Cizincova nevlídnost ji rozzlobila a Millie to musela pocítit na vlastní kůži.

Cizinec zůstal v obývacím pokoji až do čtyř hodin, ale rozhodně neuvedl žádný důvod, proč by za ním měla jít. Téměř po celou tu dobu bylo v místnosti naprosté ticho; nejspíš seděl u plápolajícího krbu a kouřil dýmku, nebo možná jen podřimoval.

Kdyby se však člověk pozorně zaposlouchal, slyšel by ho, jak míchá uhlíky, a pak se asi pět minut procházel po místnosti a mluvil sám se sebou. Pak se znovu posadil a židle pod ním zavržala.

2. PRVNÍ DOJMY PANA TEDDYHO HENFREYHO

Ve čtyři hodiny, když už se skoro setmělo a paní Hallová sebrala odvahu, aby se podívala na svého podnájemníka a zeptala se ho, jestli si dá čaj, vstoupil do hostince hodinář Teddy Henfrey.

„To je, ale hnusné počasí, paní Hallová!“ řekl. „A já jsem pořád v lehkých botách.“

Za oknem padal stále hustší sníh.

Paní Hallová souhlasila, že počasí je hrozné, a když najednou uviděla kufřík s náradím, rozjasnila se.

„Něco vám řeknu, pane Henfrey, když už jste tady, mohl byste se podívat na hodiny v obývacím pokoji? Jdou dobře a bijí správně, ale hodinová ručička se zastavila na šesti hodinách a nechce se pohnout.

Odvedla hodináře ke dveřím salonu, zaklepala a vstoupila.

Návštěvník, jak si všimla, když otevřela dveře, seděl v křesle u krbu a zdálo se, že podřimuje, obvázanou hlavu skloněnou k rameni. Místnost osvětlovala rudá záře plamenů; skla jeho brýlí se leskla jako železniční návěstidla, zatímco jeho tvář zůstávala ve stínu; poslední odlesky zimního dne pronikaly do místnosti pootevřenými dveřmi. Paní Hallové se všechno zdálo načervenalé,

fantaskní a nezřetelné, zvlášť když byla stále oslepená světlem lampy, kterou právě rozsvítila nad barem ve výčepu. Na okamžik se jí zdálo, že host má přes celý obličej obludná, doširoka otevřená ústa. Vidina byla okamžitá – bíle ovázaná hlava, obrovské brýle místo očí a pod nimi široká, otevřená, zívající ústa.

Spáč se však pohnul, narovnal se na židli a zvedl ruku. Paní Hallová otevřela dveře a v místnosti se rozjasnilo; lépe si ho prohlédla a viděla, že má obličej zakrytý šátkem, stejně jako předtím ubrouskem. A myslela si, že je to všechno jen sen, hra stínů.

„Dovolil byste hodináři, aby si prohlédl hodiny, pane?“ zeptala se, když se vzpamatovala.

„Prohlédnout hodiny?“ zeptal se a ospale se rozhlédl. Pak, jako by se probral, dodal: „Prosím!“

Paní Hallová šla pro lampu, on vstal ze židle a protáhl se. Lampa se rozsvítila a pan Teddy Henfrey vstoupil do místnosti a ocitl se tváří v tvář obvázanému muži. Byl, jak sám říká, „rozčilený“.

„Dobrá večer,“ řekl cizinec a podíval se na něj ‚jako mořský rak‘, jak se Teddy vyjádřil, zřejmě díky tmavým brýlím.

„Doufám, že vás neruším?“ řekl pan Henfrey.

„Vůbec ne,“ odpověděl cizinec. „I když jsem si myslel,“ dodal a obrátil se k paní Hallové, „že tento pokoj je určen pro mé soukromé účely.“

„Myslela jsem, pane,“ řekla paní domácí, „že vám nebude vadit, když hodiny...“

Chtěla dodat, „aby byly opraveny,“ ale zarazila se.

„Samozřejmě,“ přerušil ji. „Nemám rád, když mě někdo ruší, a raději jsem sám. Ale jsem rád, že hodiny opraví,“ pokračoval, když

viděl, že pan Henfrey váhá. Chtěl se omluvit a odejít, ale cizincova slova ho uklidnila.

Cizinec se otočil zády ke krbu a dal si ruce za záda.

„Až budou hodiny opravené, dám si čaj,“ řekl. „Ale ne dříve.“

Paní Hallová se chystala odejít z místnosti – tentokrát se nepokusila o konverzaci, nechtěla být v přítomnosti pana Henfreyho hrubě přerušena, když se jí cizinec náhle zeptal, zda se postarala o doručení jeho zavazadel. Řekla, že o tom mluvila s pošťákem a že zavazadla budou doručena zítra ráno.

„Jste si jistá, že nemohou být doručeny dříve?“ zeptal se.

„Jsem si jistá,“ odpověděla poněkud chladně.

„Měl jsem vám hned říct, kdo jsem, ale byl jsem tak promrzlý a unavený, že jsem sotva dokázal pohnout jazykem. Já jsem totiž badatel.“

„Ach, to jsem netušila,“ řekla paní Hallová, na kterou ta slova udělala velký dojem.

„Moje zavazadla se skládají z nejrůznějších přístrojů a aparatur.“

„Velmi užitečné věci k bádání,“ řekla paní Hallová.

„Ano a já se těším, že budu ve svém výzkumu pokračovat.“

„To je pochopitelné, pane.“

„Přijet do Aipingu,“ pokračoval pomalu, jako by pečlivě volil slova, „mě přiměla... ehm... touha po klidu a tichu. Nepřeji si, aby mě při studiu někdo rušil. Kromě toho, ta nehoda...“

„To jsem si myslela,“ poznamenala paní Hallová pro sebe.

„...mě donutila odejít do ústraní. Faktem je, že mi někdy tak zeslábnou a bolí mě oči, že se musím na celé hodiny zavřít do tmavé místnosti. Čas od času se to stává. Teď se to samozřejmě neděje. Ale

když mám záchvat, sebemenší vyrušení, objevení se cizího člověka mi způsobuje velká muka... Myslím, že bude lepší, když vás na to předem upozorním.“

„Samozřejmě, pane,“ řekla paní Hallová. „Troufám si vás požádat ...“

„To je vše, co jsem vám chtěl říct,“ přerušil ji cizinec tónem, který nepřipouštěl žádné námitky.

Paní Hallová mlčela a rozhodla se odložit dotazy a projevy sympatií na vhodnější příležitost.

Paní domácí odešla a návštěvník zůstal stát před krbem a zuřivě se díval na pana Henfreyho, který opravoval hodiny. Hodinář postavil vedle sebe lampu a zelené stínidlo vrhalo na jeho ruce a části mechanismu jasný stín, takže téměř celá místnost byla ve stínu. Když zvedl hlavu, před očima mu plavaly různobarevné skvrny. Pan Henfrey byl od přírody zvědavý člověk, a tak vytáhl mechanismus, což nebylo nutné, v naději, že tím prodlouží práci, a kdo ví, možná i zapojí cizince do hovoru. Ten však stál mlčky, aniž by se pohnul ze svého místa. Stál tak tiše, že to panu Henfreymu začalo lézt na nervy. Zdálo se mu, že je v místnosti sám, ale když vzhlédl, jeho oči, které hned zezelenaly, spatřily v šedém soumraku nehybnou postavu s ovázanou hlavou a vypouklými modrými brýlemi. Byl tak strašidelný, že pan Henfrey chvíli stál bez hnutí a díval se na neznámého. Pak sklopil oči a pomyslel si: „Měl bych o něčem mluvit. Neměl bych říct, že počasí je nezvykle chladné?“

Znovu zvedl oči. „Pocasí...“ začal.

„Budete brzy hotov a odejdete?“ řekl nehybný muž a zřejmě jen stěží ovládal svůj vztek. „Stačil jste jen připevnit hodinovou ručičku k ose, a přitom se už tak dlouho v tom vrtáte.“

„Moment, pane... Už to bude...“ odsekl pan Henfrey, a když rychle dokončil svou práci, odešel, ovšem značně rozčilený.

„Zatraceně!“ bručel si Henfrey pro sebe, když procházel mokrým sněhem. „Co to sakra je za člověka? Je tak obvázaný a zabalený, jako by ho hledala policie.“

Když došel na roh, uviděl Halla, nedávno ženatého s paní domácí z hostince U kočího a koní, kde cizinec bydlel. Hall se vracel ze sidderbridgeského nádraží, kam vozil příležitostné cestující omnibusem. Ze způsobu jeho jízdy bylo zřejmé, že Hall si v Sidderbridgi dal něco ostřejšího.

„Jak se máš, Tedde?“ zavolal na Henfreyho, když k němu přišel.

„Bydlí u tebe nějaký podezřelý chlapík,“ řekl Teddy.

Hall, potěšený příležitostí k rozhovoru, přitáhl otěže.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„U vás v hostinci bydlí nějaký podezřele vypadající chlapík,“ zopakoval Teddy. A začal Hallovi barvitě popisovat podivného návštěvníka. „Kdyby to byl můj dům, určitě bych svého nájemníka chtěl pořádně vidět,“ řekl. „Ale ženy jsou vždycky důvěřivé, když jde o cizí muže. Bydlí u tebe, Halle, a ani neřekl své příjmení.“

„Opravdu?“ podivil se Hall.

„Ano,“ řekl Teddy. „Zaplatil týden dopředu. Takže, ať je to kdokoli, dřív než za týden se ho nezbavíš. A říká, že má náklad zavazadel, který mu zítra přivezou. Doufejme, že to nebudou krabice s kamením.“

Pak mu vyprávěl, jak nějaký cizinec s prázdnými kufry podvedl jeho tetu v Hastingsu. Každopádně rozhovor s Teddym vzbudil v Hallovi nejasné podezření.

„Tak klusej, starý brachu!“ křikl Hall na svého koně. „Budeme si muset udělat doma pořádek.“

A Teddy se s úlevou vydal na cestu v lepší náladě.

Místo toho, aby si Hall udělal pořádek, musel však po návratu domů vyslechnout mnoho výčitek, že zůstal tak dlouho v Sidderbridge, a jeho nesmělé dotazy na nového podnájemníka se setkávaly s úsečnými, ale vyhýbavými odpověďmi. Semínka podezření, která hodinář zasel do Hallovy duše, však stále klíčila.

„Vy ženy jste naivní,“ řekl pan Hall a při první příležitosti se rozhodl zjistit o nově příchozím více.

Poté, co nájemník odešel do své ložnice, což bylo asi v půl jedenácté, vstoupil pan Hall do obývacího pokoje s velmi vyzývavým výrazem a důkladně si prohlédl nábytek, jako by chtěl dát najevo, že on je tu pánem, a ne cizincem; pohrdavě pohlédl na list matematického papíru, který tu cizinec zanechal. Před spaním pan Hall poradil své ženě, aby se pozorně podívala, jaká zavazadla mají být zítra nájemníkovi doručena.

„Hleď si svého,“ řekla paní Hallová. „Starej se o sebe, já to zvládnou bez tebe.“

O to víc se na manžela zlobila, protože ten příchozí byl opravdu podivný a ona sama si v duchu dělala starosti. V noci se náhle probudila a ve snu spatřila obrovské hlavy s očima jako brukve, které se k ní táhly na dlouhých krcích. Ale protože byla rozumná žena, potlačila strach, otočila se na druhý bok a znovu usnula.

3. ÚTOK PSA NA CIZINCE

A tak se devátého února, kdy právě začínalo tání, objevil v Aipingu podivný cizinec. Druhý den v břečce a sněhu přinesli jeho zavazadla do hostince. A zavazadla to nebyla úplně obyčejná. Dva kufry, pravda, se nelišily od těch, které obvykle nosí cestovatelé, ale kromě nich přišla ještě bedna knih – velkých, tlustých knih, z nichž některé nebyly tištěné, ale psané krajně nečitelným písmem – a tučet, ne-li více košů, krabic a beden, v nichž byly nějaké předměty zabalené ve slámě; Hall si myslel, že jsou to láhve. Zatímco si Hall živě povídal s vozkou Firensidem, který mu chtěl pomoci odnést zavazadla do domu, objevil se ve dveřích cizinec v klobouku, kabátě, rukavicích a šále. Vyšel z domu a s úkosem se podíval na Fearensidova psa, který líně čenichal Hallovi u nohou.

„Odneste bedny do pokoje,“ řekl. „Čekal jsem už na ně dost dlouho.“

S těmi slovy sešel z verandy a vydal se k zadní části vozu s úmyslem nést malý koš sám. Firesideův pes vrčel a zuřivě štěkal, když ho uviděl, a když sešel z verandy, vyskočil a chňapl cizince za ruku.

„Kuš!“ vykřikl Hall a ucukl, protože se psů vždycky bál. Fyrenside zaječel: „K noze!“ a popadl bič.

Viděli, jak psovi sklouzly zuby po cizincově paži, a uslyšeli zvuk kopance; pes vyskočil a přitiskl se k cizincově noze, načež se ozvalo praskání trhaných kalhot. Současně špička Firenysidova biče zachytila psa, ten zakňučel bolestí a schoval se pod vůz. To vše se odehrálo během půl minuty. Nikdo nepromluvil, všichni křičeli. Cizinec se rychle podíval na roztrženou rukavici a nohavici kalhot, udělal pohyb, jako by se chtěl sehnout, pak se otočil a vyběhl na verandu. Slyšeli, jak spěchá chodbou a klape podpatky o dřevěné schody, které vedly do jeho pokoje.

„Ty malý psí hulváte!“ nadával Fyrenside, když s bičem v ruce slézal na zem, zatímco pes ho pozoroval zpoza kol. „Pojď sem!“ křikl Fearenside. „Bude hůř!“

Hall stál ohromeně a ústa měl otevřená dokořán.

„Kousl ho,“ řekl. „Půjdu se podívat, co mu je.“ A vydal se za cizincem. Na chodbě potkal svou ženu a řekl jí to: „Podnájemníka pokousal Fierensidův pes.“

Vyšel po schodech nahoru. Cizinec měl pootevřené dveře, otevřel je a bez velkých obřadů vstoupil do pokoje, spěchal se poptat, jak se mu daří. Závěs byl spuštěný a v místnosti panovalo pološero. Hall zahlédl něco nesmírně podivného, něco jako ruku bez ruky, kterou držel nad sebou, a obličej složený ze tří velkých rozmazaných skvrn na bílém pozadí, který velmi připomínal bledý květ macešky. Pak ho prudký náraz do hrudi vymrštil zpět do chodby, dveře se mu zabouchly před nosem a on uslyšel, jak v zámku cvakl klíč. Vše se odehrálo tak rychle, že Hall neměl čas si cokoli uvědomit. Mihnutí nejasných stínů, otřes, bolest na hrudi. Stál na tmavé plošině před dveřmi a ptal se sám sebe, co to vlastně viděl.

O chvíli později se připojil k hloučku lidí shromážděných na ulici před hostincem. Byl tam Firenyside, který už podruhé vyprávěl příběh od začátku a paní Hallova, která se rozčilovala, že jeho pes nesmí kousat její zákazníky. Hucksters, majitel obchodu naproti, kterého událost velmi zajímala a Sandy Wadgers, kovář, který Firenysidea poslouchal s hlubokým údivem. Příběhly ženy i děti a každá z nich pronesla nějaký nesmysl jako: „Pes pokousal toho cizince?“, „Takové psy by neměl chovat“ a podobně.

Pan Hall je pozoroval z verandy, poslouchal jejich rozhovory a začalo mu připadat, že tam nahoře neviděl nic mimořádného, a neměl by ani slova, aby popsal své dojmy.

„Říkal, že nic nepotřebuje,“ odpověděl na manželčinu otázku.
„Možná bych měl zavazadla přinést dovnitř.“

„Bylo by lepší to kousnutí hned vydesinfikovat,“ řekl pan Hucksters, „zvlášť když je to zanícené.“

„Já bych toho psa zastřelila,“ řekla jedna z žen.

Najednou pes znovu zavrčel.

„Dejte mi ty věci,“ řekl rozzlobený hlas a na prahu se objevil cizí muž, zabalený, s vyhrnutým límcem a kloboukem staženým dolů.

„Čím dřív je přinesete, tím líp,“ pokračoval a podle očitého svědka si stihl vyměnit rukavice a kalhoty.

„Jak moc vás pokousal, pane?“ zeptal se Fireside. „Je mi velmi nepříjemné, že můj pes...“

„To nic není,“ odpověděl cizinec. „Není po kousnutí ani stopa. Raději si pospěšte s věcmi!“

Na to podle pana Halla tiše zaklel.

Jakmile na jeho pokyn přinesli do obývacího pokoje první koš, cizinec ho začal netrpělivě vybalovat a bezostyšně házel slámu na

koberec paní Hallové. Začal z koše vyndávat lahvičky – malé duté lahvičky s prášky, malé úzké lahvičky s barevnou nebo čirou tekutinou, zahnuté lahvičky s nápisem „jed“, kulaté lahvičky s tenkými hrdly, velké lahvičky ze zeleného a bílého skla, lahvičky se skleněnými zátkami a vyleptanými nápisy na nich, lahvičky s přetřenými zátkami, lahvičky s dřevěnými zátkami, lahvičky s vínem a provensálským olejem. Všechny tyto láhve srovnal do řad na komodě, na krbové římse, na stole, na parapetu, na podlaze, na polici – všude. Lékárna v Bramblehurstu by neměla ani polovinu tolika lahví. Byl to impozantní pohled. Vybaloval košík za košíkem a ve všech byly lahvičky. Nakonec byly všechny krabice a koše prázdné a na stole ležela hora slámy; kromě lahví obsahovaly koše i spoustu zkumavek a pečlivě zabalených vah.

Když vybalil koše, přistoupil cizinec k oknu a pustil se do práce, aniž by bral sebemenší ohled na hromadu slámy, krb, krabici s knihami, která zůstala venku, kufry a zbytek zavazadel, která už byla vynesena nahoru.

Když mu paní Hallová podávala oběd, byl zcela pohroužen do své práce, která spočívala v přelévání kapalin z lahví po kapkách do zkumavek, a její přítomnosti si ani nevšiml. Teprve když sundala slámku a položila ták na stůl, možná trochu hlučnější než obvykle, protože ji naštvál žalostný stav koberce, rychle se podíval jejím směrem a okamžitě se otočil. Všimla si, že je bez brýlí; ležely na stole vedle něj a jí se zdálo, že má nezvykle hluboké oční důlky. Nasadil si brýle, otočil se a podíval se jí do tváře. Chystala se vyjádřit svou nespokojenost se slámou na podlaze, ale on ji varoval: „Chtěl bych vás opětovně požádat, abyste nevstupovala do pokoje bez

zaklepání,“ řekl s neobvyklým podrážděním, které v něm zřejmě snadno vzplálo při sebemenší příležitosti.

„Zaklepala jsem, ale musel jste...“

„Možná jste zaklepala. Ale v průběhu mého výzkumu – výzkumu nesmírně důležitého a nezbytného – sebemenší vyrušení, vrznutí dveří... Chtěl bych vás požádat, abyste příště...“

„Jistě, pane. Jestli chcete, můžete dveře zamknout. Kdykoli,“ skočila mu do řeči pro změnu paní Hallová.

„To je velmi dobrý nápad!“ řekl cizinec.

„Ale tahle sláma, pane, troufám si říct...“

„Jestli vám vadí, dejte si to na účet.“ A zamumlal si pro sebe něco, co znělo velmi podobně jako nadávka.

Stál před paní domácí s bojovným a podrážděným výrazem, v jedné ruce držel láhev a v druhé zkumavku a celý jeho zjev byl tak zvláštní, že paní Hallová byla v rozpacích. Byla to však rozhodná osoba.

„V tom případě,“ prohlásila, „bych ráda věděla, jak moc se domníváte, že je ten...“

„Šilink. Myslím, že to stačí?“ skočil ji opět do řeči.

„Dobrá, budiž,“ řekla paní Hallová smířlivě a prostřela stůl. „Samozřejmě, pokud souhlasíte...“

Cizinec se odvrátil a posadil se k ní zády.

Pracoval až do večera, zamčený a jak se paní Hallová ujistila, téměř v naprostém tichu. Jen jednou se ozvalo zaklepání a cinknutí skla, jako by někdo vši silou strčil do stolu a hodil láhev na zem, a pak se ozvaly spěšné kroky na koberci. Hallová ze strachu, že se něco mohlo stát, šla ke dveřím a bez zaklepání začala poslouchat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Neviditelný muž.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.